

INTRODUCERE

Scopul planificării strategice este acela de a maximiza utilizarea resurselor locale, prin coroborarea elementelor specifice pentru conturarea viitorului comunității locale, dar și prin implicarea activă a cetățenilor în acest proces. Având la bază potențialul economic și uman existent pe plan local dar și o ordonare a direcțiilor de acțiune pe proiecte și programe viabile, Instituția Prefectului – județul Călărași în colaborare cu Consiliul Județean a elaborat Programul Orientativ de Dezvoltare Economică și Socială al județului pe anul 2008.

Acest Program are ca fundamentare opțiunile Guvernului României pe care acesta le împărtășește și le promovează:

1. Consolidarea statului de drept și a democrației în România;
2. Redefinirea rolului statului prin restrângerea intervenției sale în economie și întărirea funcțiilor acestuia de garant al legalității;
3. Întărirea libertăților individuale, sporirea siguranței cetățeanului și a familiei;
4. Garantarea proprietății private, restituirea integrală a proprietăților abuziv confiscate de regimul comunist, tratamentul egal al proprietății;
5. Întărirea economiei de piață funcțională;
6. Stimularea spiritului întreprinzător;
7. Coeziunea economică și socială, reducerea sărăciei și a marginalizării sociale;
8. Egalitatea șanselor;
9. Respectarea drepturilor minorităților.

Programul de Orientativ de Dezvoltare Economică și Socială al județului Călărași pe anul 2008 a fost elaborat în conformitate cu:

- Programul de Guvernare pe perioada 2005-2008, aprobat prin Hotărârea nr.24/28 decembrie 2004 pentru acordarea încrederii Guvernului;
- Legea nr. 215/2001 privind administrația publică locală cu modificările și completările ulterioare;
- Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului cu modificările și completările ulterioare;
- HG nr. 460/2006 pentru aplicarea unor prevederi ale Legii nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului;
- Planul de dezvoltare regională a regiunii Sud Muntenia.

Programul este structurat în două părți și anume: una care cuprinde obiectivele de interes major, pe domenii, pentru autoritățile administrației publice locale, servicii publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe centrale, filiale ale societăților naționale, regiile autonome, societățile comerciale și serviciile publice de interes local și una care sintetizează principalele acțiuni ce se vor realiza în 2008 pentru atingerea obiectivelor propuse, cu responsabilități și termene.

Dezvoltarea economică și socială reprezintă un proces de unire și combinare a eforturilor reprezentanților tuturor sectoarelor: guvernamental, al mediului de afaceri și a al societății civile, cu scopul creării unor condiții favorabile pentru creșterea economică și crearea de noi locuri de muncă și care au ca scop unic creșterea bunăstării populației.

Orice politică de dezvoltare economică trebuie să aibă în vedere trei obiective de bază:

- a. creșterea posibilităților de realizare și distribuire pe scară largă a bunurilor care susțin necesitățile de bază ale vieții;
- b. creșterea nivelului de trai, incluzând suplimentar venituri ridicate, mai multe locuri de muncă, o mai bună educație, o mai mare atenție acordată valorilor culturale și umaniste;
- c. creșterea nivelului oportunităților economice și sociale.

Obiectivele prioritare pentru o dezvoltare echilibrată, atât economică cât și socială, se regăsesc în domeniul dezvoltării infrastructurilor hidroedilitare, de transport, energetice, în

domeniul agriculturii, silviculturii, turismului, resurselor umane, mediului, amenajării teritoriului și construcției de locuințe, atragerii de investiții străine, dezvoltării activităților de comerț, protecției consumatorilor, asistenței sociale, protecției copilului, ocrotirii sănătății, menținerii ordinii publice, combaterii criminalității, a traficului și consumului ilicit de droguri, siguranței cetățeanului, educației și culturii, reformei administrației publice, dezvoltării regionale, relațiilor inter-etnice.

Administrația publică locală se consideră principalul agent al dezvoltării locale, iar sarcinile ce-i revin în acest sens sunt:

- Să adopte cele mai reușite decizii în dependență de noile condiții economice și sociale, deci să-și cunoască foarte bine resursele umane intelectuale și financiare pentru realizarea obiectivelor propuse;
- De analizare a economiei locale, deci să evidențieze punctele tari, punctele slabe și amenințările;
- Să conceapă, să implementeze și să evalueze programele și politicile de dezvoltare locală, cu alte cuvinte să asigure suportul financiar în realizarea obiectivelor propuse și să identifice proiectele funcție de priorități.

Orice autoritate locală trebuie să ia în considerație pentru dezvoltare patru categorii de resurse: legale, financiare, politice și umane.

Atingerea obiectivelor dezvoltării depinde de o serie de factori aflați în sfera de influență a autorităților sociale care sunt:

- ✓ Infrastructură (drumuri, utilități publice, transport, telecomunicații, infrastructură turistică, etc);
- ✓ Clădiri și terenuri disponibile;
- ✓ Resurse umane (forță de muncă specializată, programe de reciclare adaptate la piață, formare continuă);
- ✓ Suport financiar (la nivel local, regional, național, european);
- ✓ Suport managerial și diseminare de cunoștințe (serviciile de consultanță, de diseminare de informații);
- ✓ Mediu de viață (calitatea locuirii, serviciilor, mediul natural, starea infrațională);
- ✓ Capacitate organizațională (structuri organizaționale, cooperare economică, implicarea sectorului privat).

Capitolul I – Integrare europeană

Aderarea României la Uniunea Europeană (UE) ca obiectiv prioritar al României, s-a produs la 1 ianuarie 2007 și a confirmat faptul că România este conectată la valorile democrației și la principiile economiei de piață funcțională.

Principalele avantaje ale aderării României la UE sunt: beneficiul apartenenței la o mai mare familie de națiuni, securitatea pe care această apartenență o conferă, avantajul participării la cea mai mare piață unică din lume, oportunități legate de creșterea economică, crearea de noi locuri de muncă, accesul la Fondurile Structurale destinate regiunilor mai puțin prospere ale UE.

Avantajele aderării pentru cetățeni sunt: îmbunătățirea continuă a calității vieții, standarde înalte privind protecția mediului, protecție socială și siguranță la locul de muncă, dreptul de a călători și de a se stabili în orice stat membru.

De la data aderării, România este în concurență directă cu celelalte state membre, în sensul performanțelor economice și instituționale, inclusiv în vederea atragerii resurselor comunitare și globale. Prin aplicarea noilor reglementări comunitare, întreprinderile și cetățenii români vor beneficia de avantajele competitive ale racordării la noile cerințe de funcționare.

Integrarea României în Uniunea Europeană a presupus un efort deosebit, o asumare a anumitor obligații de ordin economic, legislativ, social și politic. În realizarea acestor sarcini

administrația publică a avut un rol deosebit. Nu doar adoptarea acquis-ului comunitar a fost prioritară ci și aplicarea acestuia.

O aplicare corectă și eficientă a legislației europene se poate realiza doar de către un corp bine instruit al funcționarilor publici.

Valorificarea maximă a calității de stat membru al Uniunii Europene este posibilă prin asumarea obiectivelor specifice de către fiecare autoritate implicată.

Obiectivele în domeniul integrării europene, din perspectiva administrației publice sunt:

1. Maximizarea beneficiilor integrării;
2. Creșterea capacității instituționale a administrației publice locale privind procedurile europene pentru derularea Fondurilor Structurale și de Coeziune;
3. Atragerea de investiții străine;
4. Asigurarea transparenței cu privire la costurile publice și private;
5. Informarea cetățenilor, a societății civile și a instituțiilor publice din județul Călărași asupra Uniunii Europene;
6. Informarea permanentă privind programele finanțate de Uniunea Europeană și impulsivitatea accesării fondurilor europene;
7. Dezvoltarea cooperării cu autorități ale administrației locale din țările Uniunii Europene;
8. Întărirea colaborării cu societatea civilă în scopul reducerii riscurilor culturale datorate procesului de europenizare;
9. Asigurarea accesului unui număr cât mai mare de cetățeni la informațiile despre UE în scopul creșterii gradului de informare al acestora;
10. Susținerea participării societății civile în cadrul procesului de integrare europeană.

Capitolul II – Mediul de afaceri

Sectorul Întreprinderilor Mici și Mijlocii (IMM) reprezintă baza pentru dezvoltarea economiei moderne, dinamice, bazată pe cunoaștere. Experiența Uniunii Europene demonstrează că sectorul IMM poate să aibă o contribuție substanțială la realizarea Produsului Intern Brut, să creeze noi locuri de muncă și să stimuleze creșterea exporturilor. IMM-urile au abilitatea de a răspunde în mod flexibil pe piețele unice competitive și să se adapteze rapid la schimbările structurale ciclice ale economiei globale. Un sector IMM bine dezvoltat, poate astfel să sprijine stabilitatea și creșterea macro-economică.

Dezvoltarea piețelor este calea prin care actul de guvernare îndeplinește cerințele unei economii funcționale de piață (stabilitatea și predictibilitatea mediului de afaceri, utilizarea eficientă a resurselor, libera circulație a mărfurilor, serviciilor și capitalurilor, limitarea exceselor birocratice și diminuarea corupției).

Nivelele de decizie care influențează politicile pentru dezvoltarea IMM-urilor sunt Guvernul, autoritățile județene și locale.

Responsabilitatea inițierii și implementării politicilor de dezvoltare a afacerilor revine, în principal, Ministerului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, Comerț, Turism și Profesii Liberale, Ministerului Economiei și Finanțelor, Agențiilor de Dezvoltare Regională.

Acest sector are o contribuție importantă în menținerea dinamismului economic, la absorbția mâinii de lucru disponibilizată. Eliminarea barierelor administrative, furnizarea de informații și asistență firmelor mici și mijlocii, încurajarea cooperării, parteneriatului între firme conduc la consolidarea unei clase de mijloc puternice.

Dezvoltarea social economică a unei zone depinde într-o mare măsură de promovarea spiritului antreprenorial. În acest sens incubatoarele de afaceri urmăresc obiectivele: crearea de noi locuri de muncă; revitalizarea comunităților locale; comercializarea de noi tehnologii; asanarea mediului economic local, regional.

Dezvoltarea culturii antreprenoriale la toate nivelurile vizează dezvoltarea disciplinelor legate de dezvoltarea spiritului de inițiativă și a capacității de orientare profesională, precum și dezvoltarea competențelor antreprenoriale prin educația continuă a adulților.

Crearea de noi firme presupune asigurarea de facilități adecvate, asigurarea accesului la servicii de consultanță și training, accesul la finanțare a unei firme aflată în primele faze de dezvoltare, facilitarea parteneriatelor.

Modificările mediului de afaceri care oferă motivație în dezvoltarea activității și de a investi mai mult, sunt cele legate de forța de muncă mai bine calificată, politici de sprijin din partea Guvernului, acces mai ușor la finanțare. IMM-urile conștientizează că noul statut, de stat membru comunitar, are impact asupra afacerilor lor. Accesul la capitalul european, creșterea concurenței, accesul la piața muncii, certificarea și obligativitatea aplicării standardelor se regăsesc printre problemele ce preocupă IMM-urile.

Obiectivele urmărite în dezvoltarea mediului de afaceri sunt:

1. Creșterea productivității întreprinderilor românești, cu asigurarea principiilor dezvoltării durabile și reducerea decalajelor față de productivitatea la nivelul Uniunii Europene;
2. Facilitarea accesului IMM-urilor la finanțare;
3. Consolidarea și dezvoltarea durabilă a sectorului productiv;
4. Crearea unui mediu favorabil dezvoltării durabile a întreprinderilor;
5. Creșterea capacității de cercetare – dezvoltare, stimularea cooperării între instituții de cercetare – dezvoltare și inovare (CDI) și întreprinderi, precum și creșterea accesului întreprinderilor la CDI;
6. Valorificarea potențialului tehnologiei informației și comunicațiilor și aplicarea acestuia în sectorul public (administrație) și cel privat (cetățeni);
7. Adoptarea standardelor internaționale și certificarea sistemelor de management (de calitate, de mediu, etc.)
8. Creșterea eficienței energetice și dezvoltarea durabilă a sistemului energetic, prin promovarea resurselor regenerabile de energie;
9. Accesul la informația de interes public și la transparența decizională (conform Legii nr. 544/2001 *privind liberul acces la informațiile de interes public* și Legii nr.52/2003 *privind transparența decizională în administrația publică*, oferirea de informații cetățenilor ce se adresează autorităților administrației publice locale);
10. Susținerea întreprinzătorilor privați;
11. Stimularea liberei inițiative;
12. Stimularea activităților economice performante;
13. Creșterea rolului cercetării în susținerea competitivității economice și crearea unei economii bazată pe cunoaștere;
14. Stimularea și crearea de avantaje competitive în sectoarele exportatoare existente sau în sectoare cu potențial ridicat;
15. Promovarea investițiilor care să țintească și să atragă tehnologii noi;
16. Creșterea capacității de administrare fiscală prin asigurarea colectării eficiente a veniturilor statului;
17. Creșterea veniturilor bugetare ale comunităților prin scoaterea la lumină a economiei subterane și pedepsirea evaziunii fiscale;
18. Eliminarea barierele administrative referitoare la obținerea de autorizații, aprobări, avize;
19. Stimularea investițiilor prin promovarea relațiilor de afaceri și a contactelor directe cu investitorii străini ;
20. Acordarea ajutorului de stat și a altor intervenții publice fără distorsionarea liberei concurențe și în concordanță cu prevederile acquis-ului comunitar;
21. Administrarea transparentă a utilizării fondurilor;
22. Realizarea unui parteneriat durabil între sectorul IMM-urilor; ONG și administrația publică;
23. Dezvoltarea relațiilor de cooperare, de dezvoltare a comerțului transfrontalier și îndepărtarea barierele din calea colaborării cu IMM-urile;
24. Întărirea capacității instituționale a Camerei de Comerț, Industrie și Agricultură Călărași (CCIA) prin consolidarea imaginii Consiliului de coordonare, profesionalizarea structurii executive, îmbunătățirea managementului relației cu agenții economici;

25. Refacerea brand-ului CCIA Călărași și crearea premiselor dezvoltării;
26. Facilitarea schimbului și legăturilor comerciale între întreprinderile românești și cele din Bulgaria prin promovarea proiectelor viabile de cooperare transfrontalieră între IMM-uri.

Capitolul III – Educația

Educația contribuie la dezvoltarea personalității, la independență intelectuală, la integrarea absolvenților în viața profesională și participarea lor activă la dezvoltarea economică în condițiile unei democrații autentice.

Educația contribuie astfel la obținerea următoarelor calități:

- ✓ deprinderi - cheie, utilizate în calitate de instrumente care asigură dezvoltarea personalității omului, iar ulterior servesc drept bază pentru instruirea pe parcursul întregii vieți;
- ✓ orientarea profesională inițială;
- ✓ cunoștințe, noțiuni valorice și dexterități necesare pentru dezvoltarea personalității, precum și pentru educarea sentimentului civic, în condițiile democrației, când oamenii încep să fie conștienți de necesitatea participării lor active la viața societății și de responsabilitățile civice.

Suținerea reformei în educație depinde de alocarea resurselor umane, financiare și informațional – didactice.

Rolul social al școlii se materializează în reducerea discrepanțelor datorate instruirii între diferitele categorii sociale și grupuri socio-economice, în ameliorarea diferențelor generate de cauze exterioare individului, care pot constitui handicapuri educaționale, în producerea de schimbări socio – economice și culturale și ale cererii însăși de educație, prin mărirea numărului de beneficiari ai serviciilor sociale.

Dezvoltarea unor politici educaționale coerente care să-i aibă în vedere cu prioritate pe cei neșcolarizați, inițierea unor programe de educație a adulților, stimularea cadrelor didactice de a se implica în viața comunității și de a comunica cu părinții elevilor, declanșarea de acțiuni concrete de adaptare a curriculumul-lui la nevoile și specificul local, repartizarea judicioasă și echilibrată a fondurilor de la buget pentru educația din rural și urban, trebuie să se regăsească printre soluțiile ce trebuie adoptate în continuarea reformei în sistemul de educație.

Obiective urmărite:

1. Promovarea educației și formării inițiale și continue de calitate;
2. Accesul egal la educație prin restructurarea rețelei școlare în funcție de programele de dezvoltare locală și regională;
3. Descentralizarea și creșterea gradului de autonomie a sistemului educativ;
4. Adaptarea educației și formării profesionale la cerințele societății și ale pieței forței de muncă;
5. Focalizarea procesului educațional pe formarea de competențe în domenii cheie indispensabile vieții active într-o societate a cunoașterii;
6. Promovarea principiilor transparenței, răspunderii publice și diversității culturale și etnice;
7. Extinderea educației celei de-a doua șanse, a reconversiei profesionale sistematice precum și a educației adulților și crearea unui sistem de formare continuă;
8. Facilitarea accesului la fonduri comunitare destinate dezvoltării învățământului;
9. Promovarea culturii antreprenoriale și creșterea calității și productivității muncii;
10. Dezvoltarea unei piețe a muncii moderne, flexibile și incluzive;
11. Îmbunătățirea serviciilor publice de ocupare;
12. Facilitarea accesului grupurilor vulnerabile la educație și pe piața muncii;
13. Promovarea inserției/reinserției pe piața muncii a persoanelor inactive, inclusiv din zonele rurale;
14. Dezvoltarea abilităților și spiritului antreprenorial prin sprijinirea accesului tinerilor și a altor segmente active la pregătirea vocațională continuă;

15. Dezvoltarea parteneriatului mediu de afaceri – universități – institute de cercetare;
16. Promovarea parteneriatelor public private cu implicarea administrației publice locale și instituții de învățământ pentru pregătire vocațională,
17. Cuprinderea și menținerea în sistemul de învățământ obligatoriu a tuturor copiilor/tinerilor, indiferent de particularitățile lor psihoindividuale și sociale;
18. Asigurarea suporturilor suplimentare necesare desfășurării educației de calitate în funcție de potențialul bio-psiho-social al fiecărui copil/tânăr;
19. Informarea și consilierea cadrelor didactice în spiritul schimbării mentalității și al îmbunătățirii activității didactico-educative;
20. Crearea condițiilor de dezvoltare a personalității elevilor/tinerilor în vederea integrării acestora în viața școlară, socială și profesională;
21. Implicarea părinților în activități specifice unei relații eficiente: școală-familie-comunitate, ca bază a adaptării școlare și integrării sociale a copiilor/tinerilor;
22. Reabilitarea școlilor și asigurarea dotărilor necesare;
23. Reabilitarea școlilor din mediul rural;
24. Sprijinirea socială a elevilor;
25. Dotarea școlilor cu materiale didactice și echipamente informatice destinate procesului didactic.

Capitolul IV – Protecția socială

Desfășurarea oricărei activități economice, precum și creșterea eficienței sale, implică nu numai aspecte tehnico – economice, dar și sociale, culturale, politice, religioase.

Constrângerile determinate de diversificarea nevoilor, dar și atracției pentru problematica creșterii economice și realizarea echilibrului economic, duc la adâncirea inechităților apărute în nivele de dezvoltare al comunităților, la manifestarea sărăciei și la o diferențiere tot mai evidentă a claselor sociale.

Abordarea socială a problemelor este importantă pentru concilierea diverselor interese ale numeroaselor categorii și grupuri sociale, în scopul realizării progresului general.

Prin sistemul de protecție socială se redistribuie resursele naturale și umane ale colectivităților către categorii defavorizate ale populației, pe principiul solidarității. Obiectivul principal de protecție socială este de a-i ajuta pe cei aflați în dificultate să se reintegreze în viața normală a societății, să-i ajute să-și mențină forța de muncă activă, să treacă mai ușor peste anumite riscuri la care sunt supuși oamenii și familiile lor.

Realitățile sociale pun în fața autorităților publice multiple probleme ce trebuie soluționate.

În acest sens autoritățile, prin serviciile specializate, personal calificat și fonduri necesare, trebuie să gestioneze starea de lucruri la un moment dat.

Cunoașterea principalelor reglementări referitoare la drepturile și obligațiile pentru cei care fac obiectul cererii și ofertei de servicii de protecție socială, modul în care instituțiile abilitate acționează, se constituie ca interfață între administrație și cetățeni cu nevoi sociale.

Protecția socială trebuie privită în sensul asigurării acesteia la un nivel corespunzător, oferirea de servicii accesibile populației cu asigurarea de șanse egale pentru toate categoriile.

Ritmul alert al schimbărilor în societate și reforma în sine, presupun politici sociale și de ocupare a forței de muncă eficiente, durabile și viabile.

Obiectivele generale urmărite în domeniul protecției sociale sunt:

- dezvoltarea economiei sociale;
- promovarea valorilor morale din comunitate pentru persoanele aflate în dificultate
- dezvoltarea serviciilor sociale la nivelul comunității în concordanță cu autonomia locală;
- echilibrarea bugetelor locale ale comunităților care se confruntă cu dificultăți financiare;
- asigurarea sustenabilității venitului minim garantat;

- prevenirea riscului de excluziune;
- ajutorarea celor mai vulnerabili;
- mobilizarea instituțiilor relevante;
- dezvoltarea capacităților autorităților publice județene și locale de identificare a problemelor sociale, de dezvoltare și implementare de politici și programe sociale, de evaluare și monitorizare a acestor programe;
- activizarea forțelor comunitare, a inițiativelor colective și dezvoltarea unei culturi de parteneriat social;
- promovarea parteneriatelor regionale și locale privind ocuparea și incluziunea socială.

Politicile sociale cu programele și serviciile specializate trebuie să ocupe un loc important în cadrul politicilor publice, respectiv al bugetului public. Crearea unui sistem acoperitor de beneficii sociale diversificate, raportate la nevoile populației, cu alocarea de resurse, trebuie să conducă la stoparea extinderii fenomenelor sărăciei și excluziunii sociale, fiind necesară intervenția masivă din partea bugetului public central și local pentru a antrena și alte surse de venit bugetar.

În domeniul sistemului public de pensii:

1. Menținerea capacității sistemului de pensii de a răspunde schimbărilor din societate;
2. Dezvoltarea capacității administrative și instituționale în vederea aplicării regulilor comunitare de coordonare a sistemelor de securitate socială pentru toate instituțiile implicate;
3. Îmbunătățirea standardului de viață al pensionarilor prin urgentarea procesului de revizuire a pensiilor pe baza documentelor în completare depuse de pensionari ulterior procesului de recalculare a pensiilor;
4. Majorarea veniturilor bugetului asigurărilor sociale prin creșterea numărului de contribuabili la sistemul public de pensii;
5. Creșterea și protejarea puterii de cumpărare a pensionarilor din sistemul public de pensii;
6. Creșterea numărului de contribuabili din sistem prin politici active în sfera ocupării forței de muncă, în vederea creării de locuri de muncă și creșterea numărului de angajați cu forme legale;
7. Promovarea și implementarea altor scheme de pensii facultative, administrate privat, cu contribuții deductibile;
8. Facilitarea accesului la serviciul de asigurări sociale în sistemul public de pensii;
9. Identificarea mai facilă a potențialilor asigurați ai sistemului public de pensii;
10. Consolidarea financiară a sistemului public de pensii și asigurarea unui venit adecvat pentru pensionarii din sistem prin:
 - eliminarea inechităților între generațiile de pensionari;
 - indexarea și majorarea pensiilor;
 - externalizarea finanțării drepturilor de asigurări sociale ce nu au legătură directă cu pensiile;
 - creșterea gradului de recuperare a capacității de muncă;
 - atragerea de noi contribuabili;
 - asigurarea autonomiei administrative și financiare.

În domeniul ocupării forței de muncă și șomaj:

11. Creșterea flexibilității și securității muncii și îmbunătățirea accesului pe piața muncii;
12. Cooperarea și menținerea unui dialog permanent între sindicate, patronate și administrația publică, în găsirea de soluții la probleme economice generale (legate de locul de muncă, nivelul salariului și revizuirea acestuia, îmbunătățirea activității societăților comerciale de sub autoritatea Consiliului Județean și Consiliilor locale);
13. Creșterea gradului de ocupare și scăderea reală a ratei șomajului prin aplicarea de măsuri pasive și active pe piața muncii: medierea locurilor de muncă; formare profesională; consolidarea și informarea în carieră; creditarea în condiții avantajoase; burse ale locurilor de muncă;

14. Mediarea locurilor de muncă și asigurarea unui nivel calitativ ridicat al serviciilor oferite persoanelor aflate în căutarea unui loc de muncă;
15. Formare profesională și orientarea acestora către mediul rural;
16. Facilitarea accesului la locuri de muncă vacante;
17. Consilierea și informarea în carieră;
18. Sprijinirea angajatorilor prin creditare în condiții avantajoase;
19. Burse ale locurilor de muncă;
20. Îmbunătățirea managementului serviciilor de ocupare și formare profesională;
21. Prevenirea șomajului prin activitatea de formare profesională pentru persoanele care au întrerupt activitatea și pentru persoanele încadrate în muncă prin susținerea programelor de formare profesională organizate de angajatori;
22. Informarea și formarea angajaților, patronilor, sindicatelor și a funcționarilor publici cu responsabilități în aplicarea legislației naționale și comunitare referitor la egalitatea de șanse între femei și bărbați;
23. Stimularea gradului de ocupare al femeilor;
24. Creșterea nivelului de competență și operativitate a personalului care lucrează în domeniul ocupării și șomajului;
25. Combaterea disparităților regionale privind ocuparea;
26. Implicarea partenerilor sociali în activitatea de ocupare și șomaj, prin dezbateri și consultare;
27. Inițiative locale de ocupare în vederea menținerii și promovării creșterii ocupării sustenabile, reducerii șomajului, luptei împotriva excluziunii sociale;
28. Creșterea participării și contribuției ONG-urilor precum și a altor parteneri sociali la acțiunile de protecție socială;
29. Management eficient, îmbunătățirea continuă a diferitelor măsuri menite să sprijine financiar familiile, copiii, persoanele expuse riscului excluziunii sociale și să consolideze și să dezvolte rețeaua de servicii sociale;
30. Creșterea numărului de controale în domeniul relațiilor de muncă, securității și sănătății în muncă;
31. Identificarea și combaterea cazurilor de muncă fără forme legale;
32. Prevenirea și combaterea exploatarei copiilor prin muncă;
33. Monitorizarea aplicării prevederilor legislative în domeniul salarizării, conflictelor și contractelor de muncă.

În domeniul asistenței sociale:

34. Depășirea nivelului de sărăcie de cele mai sărace segmente sociale prin acordarea venitului minim garantat în funcție de necesitățile reale;
35. Implicarea factorilor responsabili în vederea acordării protecției sociale, ajutoarelor financiare pentru familiile cu nevoi speciale și adoptarea de măsuri active de solidaritate familială;
36. Creșterea responsabilizării comunităților locale în domeniul protecției drepturilor copilului;
37. Ameliorarea stării de sănătate a familiei, reducerea mortalității materne și infantile prin implementare de Programe specifice stabilite de Ministerul Sănătății;
38. Centre de zi, servicii de asistență maternală, servicii de consiliere (inclusiv a părinților), servicii de prevenire a abandonului și menținerea copilului în familie;
39. Asigurarea bunăstării copilului prin asigurarea unei game de servicii de protecție și implicarea profesioniștilor împotriva oricărui fel de discriminare, abuz sau neglijare;
40. Prevenirea abandonului prin reintegrarea familială a copiilor;
41. Protecția persoanelor vârstnice prin implicarea autorităților publice locale, a serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor cu atribuții în domeniu, în acordarea serviciilor socio-medice și de îngrijire;
42. Ameliorarea condițiilor de viață a persoanelor vârstnice prin sprijinirea organizațiilor asociative ale persoanelor vârstnice ce participă activ la viața socială;

43. Protecția socială a persoanelor cu dizabilități și integrarea acestora în societate prin: investiții de asistență socială, cămine pentru îngrijirea persoanelor vârstnice; aplicarea prevederilor legale cu privire la accesibilizările pentru persoanele cu handicap motor;
44. Asigurarea egalității de șanse și participarea socială a persoanelor cu handicap și a celor provenite din medii defavorizate;
45. Asigurarea unei rețele de servicii sociale primare și specializate, corespunzător nevoilor individuale a persoanelor cu handicap;
46. Educația la orice vârstă, formare și posibilități corespunzătoare la orice vârstă;
47. Facilitarea accesului persoanelor cu handicap la noile tehnologii informaționale și de comunicare;
48. Implicarea organismelor neguvernamentale ale persoanelor cu handicap în luarea deciziilor în ce privește persoanele cu handicap;
49. Dezvoltarea, diversificarea și garantarea susținerii serviciilor necesare persoanelor cu handicap.

Capitolul V – Sănătate

Asistența de sănătate publică reprezintă efortul organizat al societății, în vederea protejării și promovării sănătății populației și se realizează prin ansamblul măsurilor politico – legislative, a programelor și strategiilor adresate determinantilor stării de sănătate precum și prin organizarea instituțiilor pentru furnizarea tuturor serviciilor necesare.

Furnizarea asistenței medicale pentru toate categoriile de cetățeni, din mediul urban și rural, copii, bătrâni, salariați, șomeri, persoane defavorizate social, persoane cu venituri modeste sau fără venituri, este o prioritate ce trebuie respectată indiferent de capacitatea acestor categorii de a plăti.

Reforma în domeniul sănătății aduce schimbări structurale în finanțarea asistenței medicale și în organizarea modului în care sunt furnizate îngrijirile de sănătate și are impact pozitiv asupra stării de sănătate.

Pentru realizarea în bune condiții a actului medical este nevoie de implementarea unor programe și politici în domeniul sănătății. Susținerea de investiții noi, reparații capitale și dotarea cu aparatură performantă sunt esențiale pentru funcționarea sistemului de sănătate publică. Realizarea indicatorilor de sănătate ai programelor naționale de sănătate, realizarea de acțiuni de inspecție sanitară, programele de medicină preventivă și epidemiologie, organizarea de acțiuni concertate ale Autorității de Sănătate Publică împreună cu autoritățile locale în caz de epidemii, supravegherea stării de sănătate publică și în colectivități supuse la îmbolnăviri, programele din domeniul medicinei muncii, urmărirea riscului maternal, acordarea autorizațiilor sanitare pentru produsele alimentare și mediu, autorizarea activității medicale în spitale, policlinici, cabinete, consultanță în domeniul sănătății, trebuie să se regăsească printre prioritățile Autorității de Sănătate Publică la nivel județean.

Obiectivele ce se vor urmări în acest domeniu sunt:

1. Asigurarea accesului egal al cetățenilor la îngrijirile sanitare de bază;
2. Îmbunătățirea asistenței medicale primare prin înlăturarea inechităților între mediul urban și rural;
3. Aproximarea indicatorilor de sănătate și demografici de cei ai țărilor civilizate;
4. Creșterea interesului autorităților administrației publice locale de a prelua o parte din responsabilitățile Ministerului Sănătății Publice;
5. Asigurarea stării de sănătate a populației prin implementarea Planului județean de dezvoltare a serviciilor de sănătate și a programelor specifice, precum și realizarea de investiții;
6. Protejarea sănătății și prevenirea îmbolnăvirilor asociate factorilor de risc de mediu;
7. Reabilitarea și dotarea unităților sanitare;

8. Creșterea calității vieții prin îmbunătățirea calității și siguranței actului medical și a dezvoltării resurselor umane în domeniu;
9. Dezvoltarea capacității de reacție rapidă la amenințările la adresa sănătății;
10. Reducerea impactului asupra sănătății publice a bolilor transmisibile cu impact major (HIV, Tuberculoză, infecții cu transmitere sexuală, infecții nosocomiale), precum și al bolilor cronice;
11. Focalizarea acțiunilor preventive și de asigurare de servicii de bază către populațiile aflate la risc crescut;
12. Promovarea sănătății prin intervenții asupra determinantilor stării de sănătate;
13. Deplasarea accentului către serviciile preventive de sănătate și creșterea nivelului de educație pentru sănătate a populației în vederea adoptării comportamentelor sănătoase;
14. Protejarea asiguraților față de costurile serviciilor medicale în caz de boală sau accident;
15. Asigurarea protecției asiguraților în mod universal, echitabil și nediscriminatoriu în condițiile utilizării eficiente a Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate;
16. Asigurarea funcționării sistemului de asigurări de sănătate la nivel local;
17. Îmbunătățirea managementului corespunzător îngrijirilor de sănătate;
18. Promovarea sănătății prin lupta împotriva drogurilor, alcoolismului, fumatului, obezității, sedentarismului, educație sexuală adecvată, sprijinirea îngrijirilor stomatologice, educarea preponderentă a populației cu nivel scăzut de cultură.

Capitolul VI – Agricultură și dezvoltare rurală

Agricultura constituie prin tradiție o ramură importantă a economiei județului, fiind susținută atât de ponderea populației ocupate, cât și de ponderea suprafeței agricole în total suprafață a județului.

Agricultura și silvicultura, principali utilizatori de teren, joacă un rol important în influențarea economiei și peisajului rural. Acestea își aduc contribuția la dezvoltarea economică și conservarea pe termen lung a mediului natural.

Dezvoltarea sectorului agricol vizează depășirea problemelor structurale actuale și creșterea competitivității produselor românești pe piața internă.

Valorificarea potențialului sectorului agricol presupune realizarea unor acțiuni menite să promoveze dezvoltarea rurală și diversificarea echilibrată și integrată, să spijine dezvoltarea unor sectoare agricole și alimentare viabile, orientate către piață, să îmbunătățească calitatea și siguranța lanțului alimentar, să îmbunătățească sănătatea și bunăstarea animalelor, să protejeze mediul natural și biodiversitatea, să mărească stabilitatea socială în zonele rurale prin creșterea standardelor de siguranță ocupațională pentru activități fermiere și prelucrarea alimentelor, să permită ca întreaga populație din mediul rural să beneficieze de oportunități oferite de accesarea instrumentele structurale.

Vor fi întreprinse acțiuni în scopul creșterii productivității sectoarelor: agricol, piscicol, silvic, prin combinarea măsurilor de sprijinire directă a investițiilor în exploatații agricole, piscicole și silvicole, cu investiții pentru dezvoltarea infrastructurii rurale, inclusiv infrastructura pentru irigații. Va fi sprijinit procesul de consolidare a fermelor prin promovarea asociațiilor de producători și va fi acordată o atenție sporită dezvoltării agriculturii ecologice prin măsuri de agro-mediu.

Obiectivele majore ce vizează agricultura și dezvoltarea rurală sunt:

1. Retrocedarea integrală a proprietății funciare și soluționarea litigiilor existente în privința retrocedărilor proprietăților funciare;
2. Stimularea transformării gospodăriilor țărănești în ferme agricole familiale cu caracter comercial, formarea și consolidarea clasei de mijloc în spațiul rural;
3. Valorificarea potențialului agricol în scopul creșterii producției agricole vegetale și animale;
4. Alocarea și gestionarea eficientă a resurselor bugetare în sprijinul producătorilor agricoli (subvenții și prime);

5. Sprijinirea repunerii în funcțiune a amenajărilor de irigații;
6. Menținerea calității și diversității spațiului rural și forestier în vederea obținerii unui echilibru între activitățile umane și conservarea resurselor naturale;
7. Fructificarea oportunităților oferite de instrumentele structurale, precum și de finanțarea la nivel național în domeniul agriculturii;
8. Informarea permanentă a populației ocupate în agricultură, dar și a populației rurale în general, cu privire la costurile și beneficiile Politicii Agricole Comune, la normele comunitare în domeniu și la cerințele pentru accesarea fondurilor comunitare sau altor facilități financiare;
9. Creșterea investițiilor străine și valorificarea avantajelor existente: terenuri de calitate, forță de muncă ieftină și relativ calificată, posibilități pentru agricultură organică;
10. Gospodărirea unitară și durabilă, pe principii ecologice a întregului fond forestier, pentru creșterea contribuției pădurilor la îmbunătățirea condițiilor de mediu, precum și pentru satisfacerea economiei naționale cu lemn, alte produse și servicii;
11. Încurajarea producției la produse deficitare;
12. Creșterea suprafețelor ocupate cu păduri prin împăduriri și perdele forestiere de protecție, a câmpurilor, căilor de comunicație și așezărilor umane;
13. Creșterea efectivelor de animale în strânsă interdependență cu calitatea acestora;
14. Apărarea sănătății animalelor și sănătății publice veterinare, siguranței alimentelor, protecției și bunăstării animalelor și protecției mediului înconjurător;
15. Sprijinirea gospodăriilor țărănești și a fermelor agricole familiale prin asigurarea calității plantelor cultivate, a pădurilor, pășunilor, fânețelor naturale și a altor forme de vegetație utilă și a produselor agricole depozitate;
16. Sprijinirea valorificării producției agricole prin măsuri de piață;
17. Dezvoltarea și modernizarea satelor prin investiții în infrastructura de apă, canalizare și drumuri;
15. Crearea condițiilor de stabilire a cadrelor didactice sanitare, agricole și veterinare în mediul rural;
16. Întocmirea de planuri de dezvoltare rurală și integrarea acestora în planuri de dezvoltare la nivel de județ și regional în scopul facilitării investițiilor în infrastructura fizică;
17. Dezvoltarea de activități economice alternative cum ar fi: meșteșugurile tradiționale, activități și servicii neagricole;
18. Încurajarea dezvoltării agroturismului;
19. Facilitarea investițiilor în piscicultură.

Capitolul VII – Reforma administrației publice

Funcționarea unei administrații publice moderne, flexibile și eficiente constituie o condiție esențială a transformării structurale a societății românești, a realizării unei reforme profunde în toate domeniile vieții social – economice, a creșterii rolului cetățeanului în luarea deciziilor.

Societatea civilă și sectorul privat, pentru a se dezvolta, trebuie să găsească în administrație un partener care să faciliteze comunicarea, să ofere pârgurile și instrumentele pentru ca acestea să se poată exprima și dezvolta.

Administrația publică locală reprezintă factorul esențial în efortul continuu de modernizare.

Reforma administrației publice locale înseamnă implementarea valorilor spațiului administrativ european: transparență, eficacitate, responsabilitate, adaptabilitate și predictibilitate.

Prioritățile reformei administrației publice sunt:

- ✓ reforma funcției publice;
- ✓ reforma administrației publice locale prin continuarea procesului de descentralizare/deconcentrare a serviciilor publice care să asigure îmbunătățirea managementului serviciilor

publice la nivel local și creșterea calității acestora, precum și alocarea coerentă a responsabilităților, resurselor financiare și drepturilor legate de serviciile oferite;

✓ Îmbunătățirea procesului de formulare a politicilor publice.

Obiectivul final este reorientarea administrației publice către necesitățile beneficiarilor acesteia și oferirea de servicii de calitate la costuri rezonabile, către plătitorii de taxe și impozite.

În acest sens, dezvoltarea capacității administrative implică:

- Îmbunătățirea radicală a managementului în administrația publică;
- Dezvoltarea resurselor umane;
- Dezvoltarea instituțională;
- Dezvoltarea mediului social, politic, economic și cultural.

Reforma administrației publice asumată de către guvernul României are printre obiective modernizarea serviciilor administrative în relația cu cetățenii.

Utilizatorul serviciilor publice este îndreptățit să beneficieze de un acces facil la acestea pentru a putea dispune de informațiile necesare iar pe de altă parte să aibă parte de demersuri simplificate cu posibilitatea de a realiza într-un singur loc diferitele formalități administrative.

Introducerea sistemului de Ghiseu unic va contribui pe de-o parte la creșterea transparenței și eficienței în relația dintre administrație și cetățean, iar pe de altă parte va oferi acces egal la serviciile publice atât locuitorilor din mediul urban cât și celor din mediul rural.

Structurile instituționale implicate în procesul de reformă a administrației publice sunt reprezentate de: Consiliul Superior pentru Reforma Administrației Publice, Coordonarea Politicilor Publice și Ajustare Structurală; Consiliul Guvernamental pentru Monitorizarea Reformei Administrației Publice format din: Unitatea Centrală pentru Reforma Administrației Publice (UCRAP) și Rețeaua națională de modernizatori.

Dublul rol al rețelei naționale de modernizatori este dat atât de nevoia de monitorizare a reformelor sectoriale, dar și de constituirea cadrului propice pentru identificarea, analiza și dezbateră inițiativelor de reformă în vederea implementării acestora.

Grupul de monitorizare a reformei administrației publice din județ face parte din rețeaua națională de modernizatori și reprezintă o interfață între administrația publică centrală și locală, între nivelul politic și aparatul tehnic din administrația publică. Acest grup este coordonat de Prefectul județului Călărași și de Secretarul General al județului având în componență membrii din Instituția Prefectului, Consiliul Județean și Direcția Generală a Finanțelor Publice Județeană.

Rolul coordonatorului grupului județean de modernizare este de decizie cu privire la stabilirea priorităților și asigurarea dinamicii procesului de reformă.

Pentru îndeplinirea misiunii sale, rețeaua națională de modernizatori are ca obiective generale:

- a. promovarea reformei administrației publice ;
- b. monitorizarea reformei administrației publice.

Obiectivele urmărite în realizarea reformei administrației publice locale sunt:

1. Accelerarea reformei administrației publice;
2. Îmbunătățirea sistemelor de elaborare și implementare a politicilor;
3. Implementarea unor noi metode de management;
4. Îmbunătățirea managementului resurselor umane;
5. Formarea unui corp de funcționari publici profesioniști;
6. Consolidarea procesului de descentralizare fiscală și administrativă;
7. Întărirea capacității instituționale a structurilor în cadrul structurilor locale ale administrației publice;
8. Creșterea gradului de transparență în relațiile publice;
9. Îmbunătățirea tehnologiei informației și comunicării;
10. Creșterea capacității de gestionare a problemelor comunităților;
11. Soluționarea eficace a problemelor prin implicarea factorilor sociali în luarea deciziilor;

12. Asigurarea concordanței dintre actele administrative adoptate și legislația europeană aferentă;
13. Dezvoltarea capacității administrative prin diferențierea între calitatea furnizării serviciilor în mod descentralizat și consolidarea procesului decizional;
14. Asigurarea de servicii publice de calitate, prin sporirea responsabilităților autorităților publice;
15. Management financiar performant prin reducerea cheltuielilor administrative;
16. Monitorizarea reformei administrației publice din județ de către Grupul județean;
17. Obținerea unui curs de modernizare cursiv astfel încât administrația publică să se adapteze la realitățile economice și sociale europene.

Capitolul VIII – Investiții străine

Orice țară care dorește să beneficieze de avantajele investițiilor străine directe trebuie să-și creeze un mediu de afaceri adecvat. Problemele principale care necesită soluționarea țin de ameliorarea calității creșterii economice, reducerea migrației masive a forței de muncă, crearea unui mediu atractiv pentru antreprenori și atragerea investițiilor străine.

Creșterea investițiilor străine directe presupune:

- crearea de noi locuri de muncă;
- creșterea sumelor alocate pentru modernizarea facilităților existente;
- transferul de tehnologie;
- instruirea forței de muncă la standarde internaționale;
- grad mare de competitivitate pe piața internațională;
- majorarea exporturilor ;
- reinvestirea sumelor colectate din impozite în proiecte de infrastructură, sănătate, educație.

Obiectivele urmărite în acest domeniu sunt:

1. Suplimentarea resurselor financiare ale comunității prin creșterea volumului de investiții străine directe, în scopul creării de noi locuri de muncă, dezvoltării economice echilibrate;
2. Deschiderea de noi oportunități pentru realizarea tranzacțiilor cu furnizorii locali;
3. Promovarea și dezvoltarea economiei locale prin relații comerciale între diferite localități;
4. Dezvoltarea de relații de parteneriat între sectorul public și cel privat în activitatea de atragere a investițiilor străine;
5. Creșterea numărului de investiții străine și îmbunătățirea climatului investițional;
6. Dezvoltarea mediului de afaceri;
7. Atragerea de investiții green-field prin cunoașterea aprofundată a tuturor oportunităților zonale;
8. Crearea unui flux informațional către și dinspre investitorii străini, conținând date ce răspund nevoii firmelor de consultanță și investitorilor străini;
9. Promovarea imaginii județului ca destinație atractivă pentru investitorii străini prin asigurarea unei informări complete și corecte privind potențialul economic și natural existent;
10. Constituirea cadrului de cooperare între sectorul public și privat ;
11. Stimularea investitorilor străini astfel încât aceștia să își dezvolte afacerile prin reinvestirea profitului sau prin noi investiții.

Capitolul IX – Turism

Unul din avantajele competitive de care beneficiem este acela al păstrării unui mediu natural nealterat de prezența și activitățile omului.

Acest potențial turistic trebuie conservat și utilizat în mod durabil pe de o parte, dar și promovat atât din punct de vedere natural cât și antropoc.

Indiferent de tipul de turism practicat rezultă în final o serie de impacturi resimțite atât în societate cât și la nivelul mediului natural.

Turismul de masă este cel responsabil pentru cele mai vizibile și mai profunde influențe negative la nivelul ariilor de destinație, acestea fiind în mare majoritate a cazurilor impacturi negative. Turismul alternativ încearcă să evite destinațiile tradiționale cu caracter de masă, concentrându-se asupra atitudinii responsabile și etice a consumatorilor săi participanți la forme noi de turism.

Turismul durabil reprezintă dezvoltarea tuturor formelor de turism, printr-un management și marketing turistic care să respecte integritatea naturală, socială și economică a mediului, în așa fel încât exploatarea resurselor naturale și culturale să fie făcută în interesul generațiilor viitoare.

Turismul durabil are la bază următoarele principii:

- minimizarea impacturilor activității turistice asupra mediului natural în vederea obținerii durabilității ecologice ;
- minimizarea impacturilor negative ale activității turistice asupra comunităților locale și a membrilor ei în vederea obținerii durabilității sociale;
- minimizarea impacturilor negative ale activității turistice asupra culturii, tradițiilor și obiceiurilor comunității locale în vederea obținerii durabilității culturale.

Obiectivele urmărite sunt:

1. Stimularea inițiativei private în turism și crearea unui cadru de susținere a turismului local;
2. Valorificarea potențialului turistic al județului prin dezvoltarea, diversificarea și promovarea ofertei turistice;
3. Dezvoltarea durabilă a turismului prin: utilizarea rațională a resurselor turistice și promovarea măsurilor de conservare și protecție a mediului înconjurător în conformitate cu prevederile legislației naționale de mediu;
4. Maximizarea potențialului turistic prin integrarea turismului cu alte sectoare industriale regionale;
5. Acordarea de asistență instituțiilor locale și operatorilor pentru a realiza și modifica resursele în funcție de cerințele comunitare;
6. Dezvoltarea industriei turistice prin investiții directe în crearea și construcția obiectivelor de infrastructură generală și turistică;
7. Revigorarea turismului prin inițiative locale eficiente;
8. Stimularea inițiativelor locale în turism prin crearea de interese comune;
9. Maximizarea beneficiilor economice la nivelul localnicilor ca urmare a dezvoltării turismului în vederea obținerii durabilității economice;
10. Dezvoltarea turismului prin creșterea calitativă a serviciilor turistice, în scopul atragerii suplimentare de vizitatori;
11. Dezvoltarea potențialului turistic insuficient exploatat;
12. Îmbunătățirea condițiilor de mediu în zonele turistice;
13. Îmbunătățirea imaginii zonelor turistice;
14. Dezvoltarea și modernizarea infrastructurii de transport;
15. Punerea în valoare prin acțiuni specifice a patrimoniului natural, arhitectonic și cultural;
16. Promovarea turismului pentru agrement și sport.

Capitolul X – Dezvoltarea regională

Reducerea disparităților socio-economice între statele membre și între regiuni reprezintă una din prioritățile Uniunii Europene. Beneficiind de o alocație bugetară de aproximativ 35% din bugetul Uniunii Europene pentru perioada 2007-2013, politica de coeziune ocupă locul al doilea între politicile comunitare, în urma politicii agricole comune. Scopul final urmărit de politica de coeziune este reprezentat de îmbunătățirea funcționării Pieței Comune și de creșterea competitivității economiei europene la nivel mondial.

Dezvoltarea regională reprezintă un concept definitoriu al construcției Uniunii Europene și, în același timp se constituie ca parametru de monitorizare a oricărei țări care dorește să adere la această structură.

Politica de dezvoltare regională este o politică cheie a Uniunii Europene care se bazează pe principiul solidarității financiare, oferind sprijin statelor și regiunilor mai puțin dezvoltate, sau care se confruntă cu dificultăți structurale, în scopul creării de locuri de muncă și creșterii competitivității.

Politica de dezvoltare regională este un ansamblu de măsuri planificate și promovate de autoritățile administrației publice locale și centrale, în scopul asigurării unei dezvoltări socio-economice durabile prin valorificarea eficientă a potențialului regional.

Importanța deosebită care trebuie acordată problematicii dezvoltării regionale se datorează impactului statutului de stat membru dobândit de România, asupra creșterii economice și ocupării forței de muncă, respectiv existența unor factori favorizanți (deschiderea unor noi piețe, extinderea cooperării internaționale, folosirea avantajului comparativ), dar și existența riscului de creștere a ratei șomajului datorită intensificării competiției și creșterii presiunilor de ajustare a sectoarelor sensibile.

Politica de dezvoltare regională acționează asupra unor domenii semnificative pentru dezvoltare precum: creșterea sectorului economic și al IMM, transporturi, agricultură, dezvoltare urbană, protecția muncii, ocupare și formare profesională, educație, egalitate de șanse.

În perioada de programare 2007-2013, politica regională a UE contribuie la realizarea obiectivelor strategiei de la Lisabona, prioritățile concentrându-se pe sectoare care contribuie la creșterea competitivității UE.

Promovarea propriilor politici de dezvoltare regională, de către autoritățile administrației publice locale, dar și de structurile regionale pornește de la premisa că nimeni nu poate cunoaște mai bine necesitățile reale ale acestor colectivități, decât ele însele și cei aleși să-i reprezinte.

Politica regională în România are la bază măsuri planificate și promovate de autoritățile administrației publice locale și centrale, în parteneriat cu diverși actori (privati sau publici) de la nivel regional și local, în scopul asigurării unei dezvoltări economice și sociale susținute și dinamice, prin utilizarea eficientă a resurselor locale și regionale, pentru realizarea obiectivului european al coeziunii economice și sociale.

Cu alte cuvinte, politica de dezvoltare regională întărește rolul și responsabilitățile administrației publice locale și a organismelor regionale în dezvoltarea economică și socială a fiecărei localități în parte, precum și a regiunilor de dezvoltare, concomitent cu diminuarea implicării instituțiilor guvernamentale în astfel de activități. Astfel, politica de dezvoltare regională devine o componentă esențială a autonomiei locale.

Principiile care stau la baza elaborării și aplicării politicilor de dezvoltare regională sunt:

- ✓ descentralizarea procesului de luare a deciziilor conform principiului subsidiarității;
- ✓ parteneriatul între toți actorii implicați în domeniul dezvoltării regionale;
- ✓ planificarea – proces de alocare a resurselor în vederea atingerii unor obiective stabilite;
- ✓ cofinanțarea – contribuția financiară a diverșilor actori în realizarea programelor și proiectelor de dezvoltare regională;

Instrumentele pentru realizare obiectivelor politicii de dezvoltare regională sunt instrumente de planificare precum și instrumente financiare.

România beneficiază de la data aderării de fonduri importante alocate de Uniunea Europeană politicii de coeziune în cadrul Uniunii Europene. Dacă este corect apreciată și utilizată, această oportunitate poate contribui la dezvoltarea economică a țării noastre și la recuperarea decalajului față de statele membre ale Uniunii Europene.

Planificarea acestor resurse se realizează prin Cadrul Strategic Național de Referință și Programele Operaționale.

La nivel național, planificarea resurselor financiare, atât naționale, cât și atrase din surse externe, este realizată prin intermediul Planului Național de Dezvoltare, iar la nivel

regional prin intermediul Planurilor de Dezvoltare Regională, documente care includ ansamblul politicilor de dezvoltare socio-economică sectoriale și regionale.

Obiectivele de bază ale politicii de dezvoltare regională sunt următoarele:

- a) diminuarea dezechilibrelor regionale existente prin stimularea dezvoltării echilibrate, recuperarea accelerată a întârzierilor în domeniul economic și social a zonelor mai puțin dezvoltate, ca urmare a unor condiții istorice, geografice, economice, sociale, politice, precum și preîntâmpinarea producerii de noi dezechilibre;
- b) corelarea politicilor sectoriale guvernamentale la nivelul regiunilor prin stimularea inițiativelor și prin valorificarea resurselor locale și regionale, în scopul dezvoltării economico-sociale durabile și al dezvoltării culturale a acestora.
- c) stimularea cooperării interregionale, interne și internaționale, transfrontaliere, inclusiv în cadrul euroregiunilor, precum și participarea regiunilor de dezvoltare la structurile și organizațiile europene care promovează dezvoltarea economico-socială și instituțională a acestora, în scopul realizării unor proiecte de interes comun, în conformitate cu acordurile internaționale la care România este parte.

Obiective urmărite în plan regional:

1. Promovarea coeziunii economice și sociale în regiunile de cooperare transfrontalieră;
2. Identificarea și promovarea unor proiecte de interes regional și local;
3. Dezvoltarea zonelor rurale și urbane prin stimularea parteneriatului între Consiliile Județene în vederea implementării proiectelor de dezvoltare regională;
4. Dezvoltarea structurilor de sprijinire a afacerilor cu importanță regională și locală;
5. Crearea unui mediu antreprenorial favorabil în cadrul comunităților locale, facilitarea creării de noi afaceri și dezvoltarea celor existente;
6. Colaborarea reciproc avantajoasă în vederea găsirii de soluții la probleme comune transfrontaliere în cadrul Euroregiunii Dunărea de Est :
 - ✓ dezvoltarea și armonizarea relațiilor comerciale și economice;
 - ✓ noi proiecte de colaborare;
 - ✓ dezvoltarea și aplicarea de tehnologii avansate;
 - ✓ securitatea ecologică, prevenirea poluării bazinului Dunării și Mării Negre, prevenirea, reducerea sau eliminarea, consecințelor avariilor industriale și calamităților naturale, mărirea numărului de procese de producție care răspund exigențelor de protecția mediului;
 - ✓ armonizarea dezvoltării infrastructurilor, inclusiv a sistemelor energetice, rețelelor de transport și de comunicație;
 - ✓ dezvoltarea relațiilor transfrontaliere și extinderea cooperării în domeniile asigurării cadrului normativ-juridic, științei, învățământului, culturii, sportului și tineretului;
 - ✓ asigurarea și promovarea în toate domeniile vieții economice, sociale, politice și culturale a egalității depline și reale între persoanele aparținând minorităților naționale și cele aparținând majorității populației;
 - ✓ ocrotirea sănătății populației, dezvoltarea turismului și a activităților recreative.
7. Cooperarea în regiunea de graniță în diverse domenii: infrastructură de transport, informatică și comunicații, protecția mediului înconjurător, dezvoltarea economică și socială, prin crearea de parteneriate durabile între actori de pe ambele laturi ale frontierei;
8. Acordarea de finanțare nerambursabilă, în mod competitiv, în cadrul unor Apeluri publice de propuneri comune de proiecte de cooperare transfrontalieră (Programul de Cooperare Teritorială Europeană Transfrontalieră România-Bulgaria 2007-2013).

Capitolul XI – Amenajarea teritoriului

Amenajarea teritoriului și urbanismul constituie ansamblul de activități complexe și de interes general ce contribuie la dezvoltarea spațială echilibrată, la protecția patrimoniului natural și construit, precum și la îmbunătățirea condițiilor de viață în localitățile urbane și rurale.

Această activitate se desfășoară cu respectarea autonomiei locale, pe baza principiilor parteneriatului, transparenței, descentralizării serviciilor publice, participării populației în procesul de luare a deciziilor, a dezvoltării durabile, conform cărora deciziile generației prezente trebuie să asigure dezvoltarea fără a compromite dreptul generațiilor viitoare la existență și dezvoltare proprie.

Scopul de bază al amenajării teritoriului îl constituie armonizarea la nivelul întregului teritoriu a politicilor economice, sociale, ecologice și culturale, stabilite la nivel național și local pentru asigurarea echilibrului în dezvoltarea diferitelor zone ale țării, urmărindu-se creșterea coeziunii și eficienței relațiilor economice și sociale dintre acestea.

Obiectivele principale ale amenajării teritoriului sunt:

- a) Dezvoltarea economică și socială echilibrată a regiunilor și zonelor, cu respectarea specificului acestora;
- b) Îmbunătățirea calității vieții oamenilor și colectivităților umane;
- c) Gestionarea responsabilă a resurselor naturale și protecția mediului;
- d) Utilizarea rațională a teritoriului.

Promovarea programelor de lucrări publice prin stabilirea obiectivelor de investiții, ameliorarea condițiilor de viață în cadrul localităților prin dezvoltarea construcției de locuințe și dezvoltarea infrastructurii edilitar urbane în cadrul localităților, constituie priorități ale tuturor actorilor implicați în dezvoltarea durabilă a teritoriului.

Activitățile de amenajare a teritoriului și urbanism sunt reglementate de Legea nr. 350/2001 cu modificările și completările ulterioare și se finanțează din bugetele locale ale unităților administrativ teritoriale, precum și din bugetul de stat prin Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, precum și de persoane juridice și fizice interesate în dezvoltarea unei localități sau a unei zone.

Urbanismul urmărește stabilirea direcțiilor de dezvoltare spațială a localităților rurale și urbane, în acord cu potențialul acestora și cu aspirațiile locuitorilor.

Principalele obiective ale activității de urbanism sunt:

- ✓ îmbunătățirea condițiilor de viață prin eliminarea disfuncționalităților, asigurarea accesului la infrastructură, servicii publice și locuințe convenabile pentru toți locuitorii;
- ✓ crearea condițiilor pentru satisfacerea cerințelor speciale ale copiilor, vârstnicilor și ale persoanelor cu handicap;
- ✓ utilizarea eficientă a terenurilor, în acord cu funcțiunile urbanistice adecvate; extinderea controlată a zonelor construite;
- ✓ protejarea și punerea în valoare a patrimoniului cultural construit și natural;
- ✓ asigurarea calității cadrului construit, amenajat și plantat din toate localitățile urbane și rurale;
- ✓ protejarea localităților împotriva dezastrelor naturale.

Coordonatorul activității de amenajare a teritoriului și de urbanism este Consiliul Județean.

Finanțarea documentațiilor de amenajare a teritoriului și urbanism, cu caracter deosebit pentru zone și localități care necesită cercetări și studii complexe, se face din fonduri destinate cercetării, dezvoltării regionale și altele, în condițiile stabilite de ministere și de alți factori implicați.

Obiective urmărite:

1. Identificarea și stabilirea zonelor de dezvoltare policentrică în cadrul Planului de amenajare a teritoriului județului Călărași în scopul facilitării deconcentrării spațiale;
2. Încurajarea cooperării între autoritățile administrației publice locale, în special între localitățile apropiate, pentru realizarea de investiții;
3. Conservarea capitalului natural prin promovarea de investiții în surse energetice regenerabile;
4. Realizarea unor lucrări conforme cu cerințele reglementate și care să aibă impact minim asupra mediului;

5. Creșterea calității apei și aplicarea unor măsuri stricte de prevenire a poluării surselor de apă;
6. Dezvoltarea căilor de transport și a serviciilor de utilități publice, a resurselor pentru utilități publice;
7. Implementarea programelor de reabilitare și modernizare a infrastructurii fizice a orașelor mici și mijlocii (Programul SAMTID);
8. Dezvoltarea și modernizarea spațiului rural, format din satele componente ale comunelor și satelor aparținând orașelor și municipiilor și zonelor periurbane, prin legarea zonelor unde se aplică Programul de dezvoltare a infrastructurii din spațiul rural la rețeaua de drumuri publice comunale, județene și naționale prin poduri, podețe și punți pietonale, precum și prin dezvoltarea unor sisteme de alimentare cu apă potabilă, de canalizare și epurare;
9. Continuarea construcției de locuințe pentru familii cu venituri reduse;
10. Conservarea și dezvoltarea diversității culturale ;
11. Continuarea de către ANL – Oficiul teritorial Călărași a construcției de locuințe în regim de închiriere ;
12. Continuarea lucrărilor privind alimentarea cu apă a satelor;
13. Continuarea lucrărilor de pietruire a drumurilor comunale;
14. Investiții în lucrări publice.

Capitolul XII – Transporturile

Transportul este una din componentele de bază în dezvoltarea pieței interne și unul din domeniile generatoare de creștere economică.

În prezent în domeniul infrastructurii rutiere problemele cu care ne confruntăm sunt:

- a) capacitate limitată a drumurilor în ce privește preluarea traficului rutier în zonele rurale și urbane;
- b) slaba calitate a pavajului și a capacității portante a infrastructurii rutiere, cu excepția porțiunilor reabilite;
- c) lipsa variantelor de ocolire în jurul unor orașe și existența numeroaselor treceri la nivel cu calea ferată, ce constituie ștrangulări ale fluxurilor de trafic.

Investițiile în infrastructura de transport vor facilita mobilitatea populației și a bunurilor, reducerea costurilor de transport de mărfuri și călători, îmbunătățirea accesului pe piețele regionale, creșterea eficienței activităților economice, economisirea de energie și timp, creând condiții pentru extinderea schimburilor comerciale și implicit a investițiilor productive.

Dezvoltarea rețelelor de transport va facilita cooperarea interregională și va contribui semnificativ la creșterea competitivității întreprinderilor și firmelor și a mobilității forței de muncă, ducând la o dezvoltare mai rapidă atât la nivel regional cât și local.

Programul Operațional Sectorial „Transport” 2007-2013 este un instrument strategic elaborat pe baza obiectivelor Cadrului Național Strategic de Referință care stabilește prioritățile, obiectivele și alocarea financiară pentru dezvoltarea sectorului de transporturi din România cu ajutor comunitar, în perioada 2007 – 2013.

Principalii beneficiari ai Programului Operațional Sectorial „Transport” sunt administrațiile naționale ale infrastructurilor de transport feroviare, rutiere și navale, și administrațiile naționale și regionale ale infrastructurii aeroportuare. De asemenea, operatorii transportului feroviar public de călători pot fi potențiali beneficiari sub axa prioritară nr.2.

Programul Operațional Sectorial „Transport” a fost aprobat de către Comisia Europeană în data de 12 iulie 2007, prin Decizia nr. 3469 din 12 iulie 2007, de adoptare a programului operațional „Transport” de ajutor comunitar din partea Fondului European de Dezvoltare Regională și Fondului de Coeziune, în conformitate cu obiectivul „Convergență”, în regiunile din România.

Bugetul total este de aproximativ 5,7 Miliarde EUR din care: Fondul de Coeziune și Fondul European de Dezvoltare Regională: 4,57 Miliarde EUR ;Bugetul de Stat: 1,09 Miliarde EURO.

Conectarea drumurilor județene la rețeaua drumurilor naționale, prevăzută a se realiza prin Programul Operațional Regional, are implicații asupra dezvoltării regionale, atrăgând în circuitul economic zone cu o dezvoltare structurală deficitară. Aceste rețele de drumuri vor contribui, pe termen mediu, la creșterea fluxurilor de capital, a mobilității forței de muncă, a accesibilității spre și în interiorul regiunii, determinând o dezvoltare durabilă a acestora și implicit crearea de noi locuri de muncă, inclusiv în zonele rurale.

Organizarea rețelelor de transport pentru o mai bună acoperire a teritoriului județului, satisfacerea nevoilor de deplasare ale populației urbane și rurale, asigurarea securității în transport și protecției mediului înconjurător, se regăsesc în refacerea infrastructurii și modernizarea transporturilor.

Dezvoltarea infrastructurii comunale se face cu sprijinul Consiliului județean și consiliilor locale.

Obiective urmărite:

1. Dezvoltarea și îmbunătățirea infrastructurii de transport, inclusiv cea fluvială, feroviară (în special de mărfuri), transportului rutier și furnizarea interschimbărilor multi-modale în conformitate cu principiile dezvoltării durabile ;
2. Dezvoltarea rețelei de drumuri publice;
3. Repararea, întreținerea curentă și periodică a drumurilor publice;
4. Organizarea sistemului de rețele stradale în concordanță cu tendințele de dezvoltare;
5. Dezvoltarea activității de autorizare în transport;
6. Asigurarea unui minim în viabilitatea orașelor, în raport cu mărimea acestora;
7. Dezvoltarea transportului naval și asigurarea de servicii publice portuare de calitate;
8. Corelarea dezvoltării rețelei de drumuri publice cu prioritățile dezvoltării economice;
9. Reconfigurarea rețelei de drumuri publice prin utilizarea fondurilor rezultate din taxele de drum;
10. Promovarea de parteneriate public – private în vederea asigurării densității rețelei rutiere;
11. Folosirea avantajului competitiv al Dunării în condițiile integrării în Uniunea Europeană;
12. Optimizarea serviciilor de transport oferite clienților;
13. Sprijinirea dezvoltării transportului durabil, prin minimizarea efectelor adverse ale transportului asupra mediului, și îmbunătățirea siguranței traficului și a sănătății umane;
14. Aducerea siguranței circulației la un nivel optim pentru reducerea numărului de victime din accidente de circulație;
15. Acces la piață și probleme conexe;
16. Sporirea siguranței cetățeanului, creșterea respectului și încrederii populației, obținerea sprijinului comunității în efortul comun de prevenire și combatere a fenomenului infracțional în domeniul transporturilor.

Capitolul XIII – Protecția mediului înconjurător

Dezvoltarea durabilă implică relațiile oamenilor cu mediul înconjurător și responsabilitatea generațiilor actuale față de generațiile viitoare.

O comunitate durabilă trebuie să ia în considerare resurse economice, ale mediului înconjurător și cele culturale.

Durabilitatea se referă la capacitatea unei societăți, ecosistem, sau orice asemenea sistem existent de a funcționa continuu într-un viitor nedefinit fără a ajunge la epuizarea resurselor cheie.

Implementarea la nivel local a acquis-ului comunitar de mediu se face conform Planului de acțiune elaborat de Ministerul Mediului și Gospodăririi Apelor, care cuprinde: legislație orizontală, calitatea aerului și schimbărilor climatice, managementul deșeurilor,

calitatea apei, controlul poluării industriale și managementul riscului, natura substanțelor chimice și organisme modificate genetice, zgomot.

Problemele de mediu sunt cauzate de trafic rutier, praful provenit din afara orașelor, care nu mai au zone forestiere de protecție, defrișarea masivă a acestora, reducerea spațiilor verzi datorită urbanizării, emisiile poluante din atmosferă, salubritatea inconsecventă și stimularea consumului, platformele industriale, accesul limitat la informație și nu în ultimul rând, conștiința civică.

În acest sens autoritățile locale pot lua decizii legate direct și indirect de speranța de viață a locuitorilor în ceea ce privește planificarea urbană, sursele diverse de poluare, efectele sale secundare și pierderea factorilor naturali compensatori (spații verzi, diversitate biologică, educație și conștiință civică).

Programul Operațional Sectorial Mediu are drept obiectiv global protecția și îmbunătățirea calității mediului și a standardelor de viață. Obiectivul constă în reducerea decalajului existent între Uniunea Europeană și România cu privire la infrastructura de mediu atât din punct de vedere cantitativ cât și calitativ. Aceasta ar trebui să se concretizeze în servicii publice eficiente, cu luarea în considerare a principiului dezvoltării durabile și a principiului "poluatorul plătește".

În vederea atingerii obiectivelor specifice, au fost identificate următoarele axe prioritare:

- a. Extinderea și modernizarea sistemelor de apă și apă uzată;
- b. Dezvoltarea sistemelor integrate de management și extinderea infrastructurii de management al deșeurilor;
- c. Reducerea poluării provenite de la sistemele de încălzire urbană în localitățile cele mai afectate;
- d. Implementarea Sistemelor Adecvate de Management pentru Protecția Naturii;
- e. Implementarea infrastructurii adecvate de prevenire a riscurilor naturale în zonele cele mai expuse la risc ;
- f. Asistență tehnică.

Obiective urmărite în plan local:

1. Întărirea capacității instituționale în domeniul mediului;
2. Îmbunătățirea accesului la infrastructura de apă, prin asigurarea serviciilor de alimentare cu apă și canalizare;
3. Dezvoltarea sistemelor durabile de management al deșeurilor;
4. Reducerea impactului negativ cauzat de centralele municipale de termoficare vechi;
5. Protecția și îmbunătățirea biodiversității și a patrimoniului natural prin sprijinirea managementului ariilor protejate, inclusiv prin implementarea rețelei Natura 2000;
6. Reducerea riscului la dezastre naturale prin implementarea măsurilor preventive în cele mai vulnerabile zone;
7. Comunicare comunitară în procesul de prevenire, protecție și diminuare a riscului la inundații;
8. Ameliorarea factorilor de mediu în zonele rurale și urbane privind îmbunătățirea calității aerului, implementarea Programului Județean de Management al Deșeurilor;
9. Gospodărirea apelor prin supravegherea apelor curgătoare de suprafață, lacurilor naturale și artificiale, apelor subterane și apelor reziduale provenite de la agenți economici;
10. Dezvoltarea resurselor regenerabile și neregenerabile prin stimularea dezvoltării industriilor utilizatoare de biomasă și utilizarea altor surse de energie regenerabile;
11. Întărirea parteneriatului transfrontalier cu instituții similare din alte țări în scopul monitorizării stadiului de implementare a înțelegerilor internaționale;
12. Întărirea parteneriatului cu ONG-urile în procesul de elaborare și aplicare a politicilor publice în domeniu;
13. Facilitarea accesului cetățenilor la informația privind mediul.

Capitolul XIV – Protecția consumatorilor

În cadrul politicilor de protecție socială promovate de stat, politica privind consumatorul este o componentă cu obiective, priorități și instrumente proprii bine integrate celorlalte politici ale statului. În privința intereselor și nevoilor consumatorilor, aceștia se confruntă cu o serie de dezechilibre în raporturile de piață, care-l afectează sub multiple aspecte: economic, educațional, siguranța sănătății.

Ca latură importantă a protecției sociale, protecția consumatorului reprezintă un ansamblu de dispoziții privind inițiativa publică sau privată, destinat să asigure și să amelioreze continuu respectarea intereselor consumatorului.

Politica de protecție a consumatorului se fundamentează pe următoarele obiective generale pentru promovarea intereselor consumatorului pe piață:

- ✓ realizarea unui înalt nivel de protecție a consumatorului;
- ✓ aplicarea efectivă a legislației în domeniul protecției consumatorului;
- ✓ întărirea activităților de informare, consiliere și educare a consumatorului.

Legislația comunitară în domeniu include protecția intereselor economice ale consumatorilor precum și siguranța generală a bunurilor.

Intervenția societății prin diverse programe de protecție a consumatorului are implicații asupra întregului sistem social.

Conform legii consumatorii au următoarele drepturi:

- de a fi protejați împotriva riscului de a achiziționa un produs, de a li se presta un serviciu care ar putea să le prejudicieze viața, sănătatea sau securitatea ori să le afecteze drepturile și interesele legitime;
- de a fi informați complet, corect și precis asupra caracteristicilor esențiale ale produselor și serviciilor astfel încât decizia pe care o adoptă în legătură cu acestea să corespundă cât mai bine nevoilor lor, precum și de a fi educați în calitatea lor de consumatori;
- de a avea acces la piețe care le asigură o gamă variată de produse și servicii de calitate;
- de a fi despăgubiți pentru prejudiciile generate de calitatea necorespunzătoare a produselor și serviciilor, folosind în acest scop mijloacele prevăzute de lege;
- de a se organiza în asociații ale consumatorilor în scopul apărării intereselor lor.

Principalele obiective asupra cărora trebuie să se concentreze domeniul protecției consumatorului sunt:

- facilitarea producerii și distribuirii de produse corespunzătoare nevoilor și cererilor consumatorilor;
- încurajarea unor nivele ridicate ale eticii celor angajați în producerea și distribuirea bunurilor de consum și serviciilor către consumatori;
- asigurarea ținerii sub control a practicilor comerciale abuzive care afectează consumatorii ;
- încurajarea dezvoltării condițiilor de piață, care să asigure consumatorilor o largă gamă de produse la prețuri avantajoase acestora;
- protecția consumatorilor față de pericolele ce afectează siguranța și sănătatea lor;
- crearea unui sistem de educare a consumatorilor;
- promovarea și protecția intereselor economice ale consumatorilor.

Obiective urmărite în plan județean:

1. Asigurarea creșterii gradului de apărare a drepturilor fundamentale ale consumatorilor prin:
 - creșterea rolului Oficiului pentru Protecția Consumatorilor Călărași în prevenirea și constatarea abaterilor de la legislația în domeniul protecției consumatorilor;
 - întărirea sistemului de supraveghere a pieței ;
 - educarea consumatorilor prin derularea în mod constant a acțiunilor de informare, consiliere și educare;
 - implementarea unui sistem informatic cu privire la produsele și serviciile cu risc ridicat și imediat pentru viața, sănătatea și securitatea consumatorilor;

- colaborarea cu structurile societății civile; dezvoltarea subsistemului organismelor consultative și neguvernamentale pentru creșterea rolului în activitatea de implementare a strategiilor și programelor naționale privind protecția consumatorilor, în activitatea de supraveghere a pieței;
 - susținerea procesului de structurare a consumatorilor, prin asigurarea de sprijin și consultanță pentru constituirea unei asociații de protecție a consumatorilor în județul Călărași;
2. Asigurarea exactității și uniformității măsurărilor și legalitatea mijloacelor de măsurare independentă de conjunctura economică și socială;
 3. Extinderea dialogului cu societatea civilă și cu celelalte instituții ale statului cu atribuții în domeniul protejării vieții, securității sau intereselor economice ale consumatorilor.

Capitolul XV – Tehnologia informației

Motorul societății informaționale îl reprezintă infrastructura informațională și de comunicații, proiectele și aplicațiile informatice care trebuie să susțină procesele de reformă politică, economică și socială prin:

- a) asigurarea accesului cetățenilor la informația publică;
- b) relansarea economică, creșterea competitivității și stimularea concurenței în toate sectoarele economice, cu sprijinirea prioritară a IMM-urilor, dezvoltarea regională și locală;
- c) reformele în sistemul protecției și al asigurărilor sociale, asistenței medicale și educației;
- d) reforma administrației publice centrale și locale.

Progresul rapid către Societatea Informațională reprezintă pentru România principala opțiune strategică de dezvoltare economică și socială, de apropiere a nivelului de dezvoltare de acela al partenerilor comunitari, reprezentând mai mult decât o oportunitate. Administrația publică este unul din cei mai importanți utilizatori ai tehnologiei informației și comunicațiilor, aceasta făcându-se în scopul creșterii performanțelor propriei activități, dar mai ales pentru diversificarea și îmbunătățirea relațiilor cu cetățenii.

În contextul Strategiei de la Lisabona, în scopul dezvoltării societății informaționale, ca element de bază al societății bazată pe cunoaștere, Guvernul României și-a asumat în acest sens atingerea următoarelor obiective:

- a. creșterea competitivității economiei prin utilizarea celor mai noi tehnologii;
- b. consolidarea industriei de profil;
- c. creșterea performanțelor instituționale ale administrației publice;
- d. creșterea confortului cetățenilor.

Utilizarea intensivă și extensivă a noilor tehnologii informaționale este esențială pentru implementarea reformei administrației publice.

Obiective urmărite:

1. Extinderea și modernizarea infrastructurii informaționale pentru creșterea competitivității în toate structurile administrației;
2. Educarea resurselor umane pentru trecerea la Societatea Informațională ;
3. Informarea cetățenilor și crearea unui sentiment de încredere al acestora față de utilizarea mijloacelor specifice tehnologiei informațiilor și comunicațiilor prin oferirea de posibilități superioare de interacțiune și integrare în societate;
4. Trecerea reală de la democrația de tip reprezentativ la cea de tip participativ;
5. Crearea unei administrații eficiente cu o viteză de răspuns mărită la solicitările cetățenilor;
6. Îmbunătățirea performanțelor și a comunicării în interiorul serviciilor publice deconcentrate;
7. Asigurarea accesului pe scară largă a administrației publice la serviciile Internet;
8. Interacțiunea societății civile cu administrația publică prin mijloacele electronice adecvate.

Capitolul XVI – Susținerea tinerei generații

O politică judicioasă în domeniul tineretului este în avantajul întregii societăți, prin faptul că aceștia sunt o resursă primordială a societății.

Îmbunătățirea condițiilor lor de trai, creșterea gradului de socializare al tinerilor va permite acestora să-și valorifice întregul potențial creativ, să participe activ la viața societății și să-și dirijeze propria carieră.

Transformarea societății, confruntarea tinerilor cu diferite dificultăți, îi face pe aceștia mai vulnerabili și susceptibili la mai multe riscuri economice, fizice și psihologice. Grijele și preocupările comune ale tinerei generații țin de accesul la informație, rata șomajului, accesul la serviciile de sănătate și probleme ce țin de boli cu transmitere sexuală, creșterea prețurilor și de aici lipsa unui venit sigur, nivelul de creștere al criminalității în rândul semenilor lor, incertitudine privind viitorul.

Șansele de concurență ale societății într-o economie globală depinde în mare parte de șansele pe care le asigură și le acordă tinerei generații.

Politica în domeniul tineretului are la bază următoarele principii:

- a) respectarea drepturilor și libertăților omului, valorilor naționale și universale;
- b) participarea tineretului la promovarea și realizarea programelor de dezvoltare ;
- c) liberul acces la servicii sociale ;
- d) egalitatea de șanse ;
- e) garantarea dreptului la educație, ocrotirea sănătății și pregătire profesională;
- f) cooperare cu autoritățile și instituțiile publice.

Societatea trebuie să asigure tinerilor condiții economice și sociale de dezvoltare prin participarea acestora la viața economică, plasarea în câmpul muncii, protecție socială, ocrotirea sănătății și a dezvoltării fizice, stimularea potențialului lor creator, susținerea familiilor tinere, servicii sociale pentru tineret.

Obiective urmărite:

1. Promovarea valorilor europene: cetățenie europeană, educație/formare continuă, toleranță, unitate în diversitate, parteneriat, egalitate de șanse;
2. Creșterea autonomiei tinerilor prin construirea de locuințe pentru aceștia;
3. Educarea și formarea profesională continuă a tinerilor;
4. Prevenirea criminalității și consumului de droguri în rândul tinerilor;
5. Facilitarea accesului tinerilor pe piața muncii;
6. Valorificarea potențialului creativ al acestora, prin inițierea și specializarea în domeniul tehnicii de calcul;
7. Acordarea de burse sociale;
8. Îmbunătățirea stării de sănătate a tinerilor;
9. Sprijinirea integrării sociale a grupurilor de tineri aflați în situație de risc (prevenirea comportamentelor deviante/antisociale: violența, delincvența juvenilă, consum și/sau trafic de substanțe psiho-active, etc.);
10. Apropierea tinerei generații de un mod de viață sănătos, activ, asociativ;
11. Atragerea, într-un număr cât mai mare a tinerilor din mediul rural către inițiative comunitare/locale;
12. Îmbunătățirea performanțelor sportive ale tinerilor;
13. Dezvoltarea infrastructurii în sensul asigurării bazei materiale a activității sportive;
14. Acordarea de sprijin tinerilor pentru dezvoltarea capacităților proprii;
15. Orientare vocațională și dezvoltare de abilități complementare necesare accesului tinerilor pe piața muncii;
16. Dezvoltarea abilităților și competențelor pentru inițierea propriei afaceri;
17. Consolidarea capacității umane și instituționale din domeniul tineretului ;
18. Formarea deprinderilor specifice managementului asociativ;

19. Încurajarea voluntariatului ca instrument de educație non-formală și stimulare a participării civice a tinerilor;
20. Cultivarea la tână generație a patriotismului și a respectului față de valorile naționale.

Capitolul XVII – Cultura

Principiile fundamentale care stau la baza relației dintre cetățean și domeniul cultural sunt:

- respectarea și promovarea drepturilor culturale fundamentale prin acces la cultură și participare la viața culturală;
- promovarea diversității și protejarea identității culturale;
- recunoașterea contribuției culturii la coeziunea economică și socială.

Indiferent de orizontul de timp la care se referă o politică în domeniul culturii, obiectivele prioritare vizate trebuie să fie conservarea patrimoniului cultural și stimularea creativității culturale prezentă în toate domeniile.

Însă sursele de finanțare ale actului de cultură depind în mare parte de starea economiei și de alocațiile bugetare, precum și de încasarea sumelor la bugetele comunităților locale.

O modalitate de creștere a acestor resurse poate fi stimularea parteneriatului public – privat care să ducă la o asociere între instituțiile de cultură, administrația publică și firmele private în scopul exploatării mai judicioase a diferitelor spații.

Obiective urmărite:

1. Protejarea patrimoniului cultural din zonă ca sursă fundamentală a cunoașterii trecutului și prezentului;
2. Afirmarea tuturor creatorilor ca element esențial al progresului uman;
3. Stimularea comunicării dintre creator și public;
4. Punerea în valoare a moștenirii culturale și promovarea introducerii în circuitul cultural național și internațional, a valorilor spiritualității românești, creând premisa circulației în țară a valorilor culturii universale;
5. Protejarea instituțiilor de cultură și ambianței culturale, de efectele prostului gust, ale diletantismului și ale altor intervenții improprii spiritului culturii și artei;
6. Dezvoltarea relațiilor transfrontaliere și extinderea cooperării în domeniul culturii;
7. Stimularea accesului la cultură și a fenomenului cultural la nivelul comunităților locale, prin atragerea de resurse alternative;
8. Dinamizarea vieții culturale prin creșterea calității ofertei;
9. Asigurarea sustenabilității instituțiilor culturale;
10. Promovarea parteneriatului între operatori culturali, mediul de afaceri și administrația publică locală;
11. Sprijinirea activităților culturale ale minorităților prin promovarea interculturalității și dialogului între culturi;
12. Încurajarea și sprijinirea dezvoltării profesionale a artiștilor ;
13. Creșterea rolului ONG-urilor în sectorul cultural;
14. Orientarea mesajului cultural pe segmentul tinerilor și transmiterea acestuia prin infrastructura educațională;
15. Facilitarea comunicării cu reprezentanții cultelor și mijlocirea dialogurilor interconfesionale.

Capitolul XVIII – Relațiile interetnice

“Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și drepturi” – acesta este principiul care acordă tuturor ființelor umane liberate și egalitate. Drepturile omului sunt universale (aparțin tuturor ființelor umane indiferent de rasă, etnie, sex, orientare sexuală, credințe politice, religie, origine națională sau socială, limbă, proprietate, naștere sau alți factori

externi), înnăscute (bazându-se pe recunoașterea valorilor intrinseci a oricărei ființe umane și nu trebuie să fie cumpărate, câștigate sau moștenite), inalienabile (nu pot fi luate, înstrăinate și nici transferate), interdependente (toate drepturile omului au o importanță egală, încălcarea unui dintre ele afectând exercitarea celorlalte).

Responsabilitatea de a proteja, promova și asigura exercitarea drepturilor omului cade în grija statului și constă în întreprinderea de măsuri pro-active prin asigurarea de remedii efective persoanelor ale căror drepturi au fost încălcate, cât și prin măsuri împotriva violării drepturilor persoanelor din interiorul teritoriului său.

Politicele care sprijină drepturile minorităților acordă o anumită protecție acestora în calitate de grup, garantându-li-se respectarea drepturilor individuale pentru a da posibilitatea membrilor grupului minoritar să-și păstreze identitatea, caracteristicile și tradițiile și anume:

- dreptul de a participa la viața publică, culturală, religioasă, socială și economică;
- protejarea existenței grupului minoritar și a identității sale naționale sau etnice, culturale, religioase și lingvistice;
- participarea la progresul și dezvoltarea economică;
- libertatea de a-și exercita drepturile, individual sau ca membru al grupului minoritar, fără discriminare.

Aceste politici au drept scop și protejarea dreptului la identitate culturală.

Considerând că promovarea și protecția drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale sau etnice, religioase sau lingvistice contribuie la stabilitatea politică și socială a statelor în care trăiesc, persoanele aparținând acestor minorități au dreptul de a se bucura de propria lor cultură, de a profesa și practica propria lor religie și de a folosi propria lor limbă, în particular sau în public, liber și fără îngrădiri sau altă formă de discriminare, au dreptul de a participa efectiv la viața publică, culturală, religioasă, socială și economică, la luarea deciziilor privind minoritatea căreia îi aparțin într-o modalitate care să nu contrazică legislația națională.

Totodată au dreptul de a organiza și administra propriile lor organizații, de a stabili și întreține fără nici o discriminare, contacte libere și pașnice cu alți membri ai grupului lor și alte persoane aparținând altor minorități, ca și contacte dincolo de frontiere cu cetățeni ai altor state, cu care ele sunt înrudite prin legături naționale sau etnice, religioase sau lingvistice.

Pentru ca diversitatea etno-culturală să rămână o sursă de creativitate și să nu degenereze în declanșarea de conflicte, pentru ca democrația în condițiile diversității să rămână autentică și funcțională, este nevoie de un efort susținut din partea tuturor factorilor responsabili, de ingeniozitate și inventivitate, de disponibilitate pentru adaptare la noi situații.

Obiective urmărite:

1. Realizarea programelor de incluziune socială ale romilor prin conștientizarea pe termen lung a problemelor bine înrădăcinate ale acestora;
2. Păstrarea, afirmarea și dezvoltarea identității etnice, culturale și religioase;
3. Combaterea discriminării și a toleranței;
4. Promovarea valorilor diversității culturale în scopul eliminării prejudecăților și recunoașterii valorilor comune;
5. Satisfacerea nevoilor de comunicare în limba maternă;
6. Îmbunătățirea situației romilor prin consolidarea unui parteneriat viabil între structurile administrației publice și comunitățile de romi;
7. Facilitarea accesului romilor pe piața muncii, orientarea către activități generatoare de profit, facilitarea accesului la servicii medicale, reducerea abandonului școlar, prevenirea infraționalității, promovarea valorilor artistice;
8. Susținere în exercitarea meseriilor itinerante prin adaptarea meseriilor tradiționale la piața modernă;
9. Implicarea administrației publice în rezolvarea problemelor legate de dreptul de proprietate asupra terenurilor și locuințelor deținute de romi;
10. Identificarea nevoilor sociale ale comunităților defavorizate de romi și repartizarea resurselor comunității în funcție de acestea;

11. Prevenirea și combaterea prejudecăților față de romi;
12. Integrarea romilor în societate prin acordarea de sprijin în obținerea documentelor de identitate și stare civilă ;
13. Îmbunătățirea calității vieții pentru copiii romi și asigurarea unei protecții reale a drepturilor acestora;
14. Sprijinirea dezvoltării societății civile a romilor în scopul afirmării depline a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Capitolul XIX – Asigurarea ordinii publice, siguranței cetățeanului, combaterea criminalității și a traficului și consumului ilicit de droguri

Asigurarea climatului de normalitate civică, de ordine și siguranță publică, a reprezentat permanent o prioritate pentru societate, care prin structurile sale specializate a căutat să identifice cele mai eficiente forme și modalități de realizare a acestui obiectiv.

Starea de ordine și siguranță publică se realizează prin măsuri generale de natură economică și socială respectiv politică, procese și măsuri speciale cu caracter preponderent preventiv.

Sursele potențiale de instabilitate internă derivă din dificultățile de natură economică, socială și politică, generate de efectele uneori contradictorii ale procesului de democratizare și implementare a principiilor economiei de piață, precum și din riscurile cu caracter non-militar din mediul internațional.

Integrarea în structurile europene implică întărirea autorității statului și a instituțiilor sale, combaterea eficientă a corupției și a criminalității, restructurarea și modernizarea sistemului de ordine și siguranță publică.

Evoluția generală a societății românești și dinamica situației operative, caracterizată prin perpetuarea faptelor infracționale care pun în pericol viața și integritatea persoanei, avutul public și privat, drepturile și interesele legitime ale cetățenilor, impun reformarea la nivelul structurilor și componentelor abilitate în prevenirea și combaterea fenomenului infracțional, prin prezervarea prioritară a ordinii și siguranței publice stradale.

Menținerea ordinii publice presupune măsuri, activități și acțiuni organizate și desfășurate de către forțele de ordine și siguranță publică, pentru funcționarea normală a instituțiilor statului, protejarea și respectarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor, a normelor de conduită civică, regulilor de conviețuire socială, a celorlalte valori supreme, precum și a avutului public și privat.

Asigurarea ordinii publice cuprinde măsuri ce se întreprind pentru respectarea legalității, prevenirea și descurajarea unor acțiuni care vizează tulburări sociale sau manifestări de violență pe timpul adunărilor și manifestațiilor publice, activităților culturale și sportive, precum și a altor manifestări similare.

Restabilirea ordinii publice cuprinde măsuri întreprinse pentru punerea acesteia în situația inițială, atunci când a fost tulburată grav, cu mijloace pașnice ori prin folosirea exclusivă a forței.

De asemenea lupta împotriva traficului și consumului ilicit de droguri constituie o prioritate, impunându-se atingerea unor obiective, ca reacție în fața acestor amenințări pentru reducerea cererii și ofertei de droguri, pentru întărirea cooperării internaționale și dezvoltarea unui sistem global integrat de informare, evaluare și coordonare privind fenomenul drogurilor.

Instituțiile și serviciile publice vor asigura reducerea incidenței și prevalenței consumului de droguri în rândul populației generale, asistență medicală, psihologică și socială a consumatorilor de droguri și eficientizarea activităților de prevenire și combatere a producției și traficului ilicit de droguri și precursori.

Obiectivul general al prevenirii consumului de droguri îl reprezintă conștientizarea și implicarea întregii populații, în special a copiilor și tinerilor în programe de prevenire a consumului de droguri universale, selective și indicate, în scopul întăririi influenței factorilor de protecție și al reducerii influențelor factorilor de risc.

În domeniul asistenței medicale, psihologice și sociale, reducerii riscurilor și reinsertiei sociale se urmărește creșterea accesibilității prin dezvoltarea cantitativă și calitativă a serviciilor și măsurilor medicale, psihologice și sociale integrate, individualizate prin evaluare, planificare, monitorizare și adaptare continuă pentru fiecare consumator, în vederea întreruperii consumului, a înlăturării dependenței fizice și/sau psihice și/ au a reducerii riscurilor asociate consumului, având ca scop final reinsertia socială a consumatorilor.

Obiective urmărite:

1. Modernizarea managementului instituțional;
2. Modernizarea conceptuală, structurală și funcțională în domeniul prevenirii criminalității;
3. Creșterea capacității operative și instituționale în domeniul combaterii criminalității organizate;
4. Creșterea capacității instituționale și funcționale în domeniul combaterii traficului de droguri;
5. Creșterea capacității operative și instituționale în prevenirea și combaterea violenței și protecția patrimoniului;
6. Modernizarea și optimizarea activităților de poliție științifică;
7. Creșterea capacității instituționale și operative pentru aplicarea legislației în domeniul armelor, explozivilor și substanțelor toxice;
8. Creșterea capacității instituționale și funcționale în domeniul investigării fraudelor și corupției;
9. Asigurarea ordinii publice și a siguranței cetățeanului;
10. Creșterea fluenței circulației și a siguranței rutiere pe drumurile publice;
11. Prevenirea și combaterea corupției interne;
12. Îmbunătățirea sistemului de relaționare a poliției cu societatea civilă;
13. Întărirea legăturilor de cooperare a tuturor instituțiilor publice existente la nivel județean și local pentru asigurarea intervenției operative în situații de urgență;
14. Identificarea situațiilor de urgență, monitorizarea, gestionarea și stabilirea de măsuri concrete pentru asigurarea prioritara a protecției și salvării vieții oamenilor;
15. Intensificarea activităților de prevenire desfășurate la nivelul localităților de către membrii serviciilor de urgență voluntare.

Obiectivele urmărite în domeniul prevenirii traficului și consumului ilicit de droguri (Centrul de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog Călărași):

A. Reducerea cererii

Prevenirea consumului de droguri

16. Prevenirea în școală :

- dezvoltarea unor atitudini și practici la nivelul întregii populații aflată într-o formă de învățământ, prin intermediul programelor școlare și de petrecere a timpului liber, în scopul adoptării unui stil de viață sănătos, fără tutun, alcool și droguri ;
- creșterea influenței factorilor de protecție la vârste mici pentru evitarea sau cel puțin întârzierea debutului consumului de alcool, tutun și droguri ;
- sensibilizarea și educarea populației școlare în scopul evitării consumului experimental/ercreațional de droguri și trecerii de la acesta la cel regulat.

17. Prevenirea în familie :

- sensibilizarea, conștientizarea și motivarea părinților în vederea implicării active, obiective și corelate a acestora cu celelalte arii de intervenție preventivă ;
- oferirea de programe de prevenire care să permită părinților să devină activi în prevenirea consumului de droguri în cadrul familiei ;
- dezvoltarea unor programe de formare a părinților în vederea creșterii influenței factorilor de protecție și scăderii celor de risc în consumul de droguri .

18. Prevenirea comunitară :

- inițierea și derularea de către autoritățile administrației publice locale a unor proiecte în parteneriat public-privat, de interes local, pentru protecția antidrog a comunităților proprii, cu sprijinul centrelor județene de prevenire, evaluare și consiliere antidrog;
- dezvoltarea de programe de informare și conștientizare a întregii populații pentru dobândirea unei atitudini de toleranță în scopul diminuării marginalizării și stigmatizării consumatorilor de droguri, precum și a unei atitudini de responsabilitate în prevenirea consumului;
- crearea și dezvoltarea unui sistem local integrat de servicii specializate de prevenire a consumului de droguri.

Asistență medicală, psihologică și socială, reducerea riscurilor și reinserție profesională

- creșterea accesibilității prin dezvoltarea cantitativă și calitativă a serviciilor și a măsurilor medicale, psihologice și sociale integrate, individualizate prin evaluare, planificare, monitorizare și adaptare continuă pentru fiecare persoană care solicită serviciile Centrului.

B.Reducerea ofertei prin îmbunătățirea și extinderea cooperării interinstituționale interne, al specializării personalului din domeniu

Capitolul XX – Pregătirea economiei naționale și a teritoriului pentru apărare

Pregătirea economiei naționale și a teritoriului pentru apărare este parte componentă a securității naționale și are la bază prevederile Constituției, ale legilor țării, ale documentelor privind planificarea apărării naționale, precum și obligațiile asumate de România prin tratate și alte înțelegeri internaționale.

Aceasta cuprinde ansamblul de măsuri și acțiuni care se stabilesc și se realizează din timp de pace, în vederea utilizării potențialului economic și uman al țării pentru satisfacerea nevoilor de apărare și asigurarea continuității activităților economico – sociale în caz de mobilizare sau de război.

Resursele materiale, umane și financiare prevăzute a fi utilizate, pot fi folosite și la instituirea stării de urgență și stării de asediu.

Oficiul Central de Stat pentru Probleme Speciale în calitate de organ de specialitate al administrației publice centrale, aflat în subordinea Guvernului asigură aplicarea strategiei și politicii Guvernului României în domeniul pregătirii economiei naționale și a teritoriului pentru apărare.

În structura Oficiului Central de Stat pentru Probleme Speciale, la nivelul fiecărui județ funcționează Oficiul de Mobilizare a Economiei și Pregătire a Teritoriului pentru Apărare, fără personalitate juridică.

În baza art. 46 din Legea nr. 477/2003 privind pregătirea economiei naționale și a teritoriului pentru apărare, atribuțiile Prefectului în domeniul pregătirii economiei și a teritoriului pentru apărare din județ, ca măsuri de apărare care nu au caracter militar, sunt îndeplinite de OMEPTA. Acesta sprijină autoritățile administrației publice locale, potrivit legii, în vederea mobilizării operatorilor economici și a instituțiilor publice.

Oficiul de Mobilizare a Economiei și Pregătire a Teritoriului pentru Apărare utilizează date și informații puse la dispoziție de autoritățile administrației publice locale, agenți economici și instituții publice, în conformitate cu prevederile Legii nr. 477/2003, în condițiile păstrării confidențialității și respectării prevederilor legale privind informațiile clasificate.

Obiectivele urmărite sunt:

1. Elaborarea și actualizarea Planului de mobilizare a economiei naționale pentru apărare, în profil teritorial valabil în perioada 2009-2012 ;

2. Coordonarea întocmirii lucrărilor privind asigurarea cererilor unităților militare pe timpul mobilizării;
3. Întocmirea, coordonarea, analiza și avizul documentelor de mobilizare la locul de muncă;
4. Organizarea, coordonarea și controlul autorităților administrației publice centrale și locale privind asigurarea populației cu produse alimentare și nealimentare de strictă necesitate, în caz de mobilizare sau război ;
5. Întocmirea și actualizarea monografiei economico-militare a județului;
6. Asigurarea lucrărilor de secretariat pentru Comisia Mixtă de Rechiziții a județului;
7. Controlul evidenței, întreținerii și stării tehnice a bunurilor supuse rechiziției;
8. Avizarea solicitărilor privind concesionarea bunurilor și serviciilor;
9. Realizarea obiectivelor din Planul de pregătire a teritoriului la nivelul autorităților locale;
10. Actualizarea Catalogului – cadru cu obiectivele de infrastructură teritorială de importanță pentru sistemul național de apărare;
11. Actualizarea bazei de date necesară intervenției operative pentru prevenirea și înlăturarea urmărilor unor dezastre, precum și la instituirea stării de asediu sau a stării de urgență;
12. Coordonarea și controlul stocurilor intangibile aflate în depozitele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat;
13. Sprijinirea activităților de control și verificare ce au loc în județ în cadrul inspecțiilor internaționale în domeniul controlului armamentelor, creșterii încrederii și securității.